

DECIZIA nr. 586/2015

privind soluționarea contestației formulată de

.X. s.r.o.,

înregistrată la D.G.R.F.P. București sub nr. 48948/16.06.2015

Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București prin Serviciul soluționare contestații a fost sesizată de către Administrația Fiscală pentru Contribuabili Nerezidenți din cadrul D.G.R.F.P.B. cu privire la contestația formulată de .X. s.r.o. – SK ..., cu sediul în X, str. X, nr. x, Slovacia.

Obiectul contestației, remise prin poștă la 24.12.2014 și 06.01.2015 și înregistrate la D.G.R.F.P.B. sub nr. .x./30.12.2014 și nr. .x./07.01.2015, completată cu adresa remisă prin poștă la 23.04.2015 și înregistrată la D.G.R.F.P.B. sub nr. .x./27.04.2015, îl constituie decizia de rambursare a TVA pentru persoanele impozabile nestabilite în România, stabilite în alt stat membru al Uniunii Europene nr. .x./28.11.2014, comunicată prin poștă cu confirmare de primire în data de 08.12.2014, prin care s-a respins la rambursare TVA în sumă de .x. lei, din care societatea contestă suma de .x. lei.

Având în vedere dispozițiile art. 23 alin. (2) din Directiva 2008/9/CE din data de 12 februarie 2008 și constatând că, în speță, sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 205 alin. (1), art. 206, art. 207 alin. (1) și art. 209 alin. (1) lit. b) din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București este investită să soluționeze contestația formulată de societatea .X. s.r.o. (denumit în continuare .X.).

Procedura fiind îndeplinită s-a trecut la soluționarea pe fond a contestației.

I. Prin contestația depusă societatea arată că având sediul activității economice și înregistrată în scopuri de TVA în Slovacia, a achiziționat de la societatea .Y. Ltd., înregistrată în scopuri de TVA în România cu numărul de TVA RO ..., bunuri constând în matrițe și alte dispozitive de producție. Bunurile au fost livrate pe teritoriul României și în consecință furnizorul a colectat TVA de 24%. Pentru livrările realizate, furnizorul a emis în 2013, patru facturi către .X., în sumă totală de .x. €, plus TVA aferentă în valoare de .x. €, pentru care societatea a solicitat la rambursare sumei de TVA de RON .x. (echivalentul în RON a sumei de .x. €).

Societatea afirmă că nici Codul fiscal, nici articolele nr. 226 și art. 230 din Directiva 2006/112/CE nu prevăd obligația de a menționa pe factură baza impozabilă în lei, fapt care a fost și motivul respingerii cererii de rambursare.

Analiza comparativă a prevederilor Codului fiscal și a dispozițiilor corespondente din Directiva 2006/112/CE indică faptul că, spre deosebire de Codul fiscal, Directiva 2006/112/CE nu include printre detaliile obligatorii ale facturii suma taxei de plată exprimate în monedă națională, chiar dacă art. 230 se referă la necesitatea exprimării TVA de plată în monedă națională atunci când factura este emisă în alte monedă.

Din modul în care a fost construit art. 226, societatea precizează că dacă s-ar fi dorit includerea în mod obligatoriu în factura a sumei de TVA de plată în monedă națională, în cuprinsul acestui articol s-ar fi prevăzut în mod expres valoarea TVA de plată în monedă națională ca și detaliu obligatoriu al facturii, iar în lipsa unei prevederi exprese, factura care conține valoarea TVA

de plată, indiferent de moneda în care este exprimată, îndeplinește condițiile impuse de acest articol și în consecință este completă și corectă. (Cauza C-368/09).

Chiar și în cazul în care România ar fi optat să impună o obligație suplimentară constând în menționarea obligatorie pe factură a sumei de TVA de plată în lei, o astfel de obligație suplimentară ar reprezenta o încălcare a principiului proporționalității, iar CJUE a dezvoltat prin intermediul jurisprudenței conceptul de aplicabilitate directă a prevederilor comunitare și principiul prevalenței legislației comunitare asupra legislației domestice.

În baza acestor principii, orice persoană poate formula acțiune împotriva unui stat membru, care să se bazeze pe prevederile comunitare suficient de precise, clare și necondiționate cuprinse în directive, dispoziții comunitare care vor prevala în raport cu precizările interne ale statului membru care nu a implementat prevederile directivei în mod corect sau în timpul prevăzut de directiva în cauză (a se vedea decizia CJUE în cauza C-8/1981 Ursula Becker, paragraful 25).

În concluzie, faptul că prevederile din legea internă sunt mai restrictive decât prevederile din legislația comunitară, permite contribuabilului să se prevaleze de dispozițiile Directivei 2006/112/CE, în virtutea aplicabilității directe a prevederilor directivei în dreptul intern și a principiului prevalenței legislației comunitare asupra legislației domestice.

În ceea ce privește principiul proporționalității, CJUE a statuat că statele membre trebuie să recurgă la mijloace, care să permită în mod eficient atingerea obiectivelor urmărite de dreptul intern, dar care să aducă cât mai puțină atingere obiectivelor și principiilor stabilite de legislația comunitară (cauza CJUE C-84/09, paragraful 36). Astfel, deși statele membre au dreptul și trebuie să adopte măsuri fiscale eficiente, aceste măsuri nu trebuie să depășească ceea ce este strict necesar pentru atingerea obiectivelor urmărite, prin urmare, ele trebuie să fie proporționale cu rațiunile care le determină. De asemenea, statele membre nu pot impune contribuabililor condiții suplimentare față de cele prevăzute de legislația comunitară în mod nejustificat sau, cu atât mai mult, contrar legislației comunitare. Prin neacordarea dreptului de deducere a TVA, în baza unor condiții suplimentare de exercitare a acestui drept, organele fiscale aduc atingere principiului proporționalității reținut de CJUE în cauze precum Teleos vs. Commissioners of Customs and Excise (C-409104, paragrafele 52-53), cauzele reunite C-286/94, C-340/95, C-401/95, C-47/96, Garage Molenheide (paragraful 46).

Totodată societatea menționează că aplicarea unei sancțiuni atât de drastice precum respingerea cererii de rambursare a TVA depuse de societate ar contraveni în mod evident nu doar principiului proporționalității, ci și celui al neutralității TVA reliefat în mod constant în jurisprudența CJUE în materie.

Astfel, sistemul de deducere a TVA trebuie să degreveze persoana impozabilă în totalitate de povara taxei datorate sau plătite în cursul activităților sale economice. În consecință, în virtutea principiului neutralității TVA, sistemul armonizat al taxei pe valoare adăugată urmărește că toate activitățile economice (la rândul lor supuse TVA), oricare ar fi scopul sau rezultatul lor, să fie impozitate de o manieră neutră (nu generează un cost pentru persoana impozabilă) — cauza CJUE C-268/83 Rompelman, paragraful 19.

În contextul în care, pe de o parte taxa, a fost colectată de către .Y. Ltd. în calitate de furnizor, iar pe de altă parte societatea îndeplinește

condițiile pentru exercitarea dreptului de deducere a TVA și pentru solicitarea rambursării TVA suportate în România, și a prezentat facturile aferente care respectă reglementările Directivei 2006/112/CE în ceea ce privește conținutul obligatoriu al facturii, decizia organelor fiscale de a respinge cererea de rambursare a TVA duce la încălcarea principiului neutralității TVA.

Pe de altă parte, .X. precizează că chiar dacă aceste facturi ar fi fost incomplete, pe motiv că nu ar fi cuprins suma TVA în lei, organele fiscale aveau obligația de a exercita rolul activ conform art. 7 din Codul de procedură fiscală și să îndrume societatea pentru corectarea facturilor.

Conform prevederilor punctului 81² alin. (3) din Normele la Codul fiscal, organele de inspecție fiscală vor permite deducerea taxei pe valoarea adăugată în cazul în care documentele controlate aferente achizițiilor nu conțin toate informațiile prevăzute la art. 155 alin. (19) din Codul fiscal sau/și acestea sunt incorecte, dacă pe perioada desfășurării inspecției fiscale la beneficiar documentele respective vor fi corectate de furnizor/prestator în conformitate cu art. 159 din Codul fiscal.

În virtutea principiului neutralității TVA și principiului nediscriminării, aceste prevederi se aplică atât în cazul persoanelor impozabile stabilite în România și care își exercită dreptul de deducere a TVA prin decontul de TVA, cât și celor stabilite în alt stat membru și care solicită rambursarea TVA suportată în România.

După cum rezultă din prevederile mai sus invocate, emiterea facturilor de corecție se poate face în termenul general de prescripție de 5 ani (a se vedea art. 147¹ alin. (2) din Codul fiscal). De aceea, dacă s-ar fi impus conform legii, corectarea facturilor emise în februarie 2013 de către furnizorul societății putea fi făcută în perioada în care organele fiscale analizau cererea de rambursare depusă de societate. Totuși, organul fiscal emitent nu a făcut niciun demers pentru a informa/îndruma societatea că ar trebui să ceară corectarea facturilor pe care se baza cererea de rambursare, ci a emis decizia de respingere a cererii de rambursare încălcând obligația de exercitare a rolului activ.

În concluzie, societatea consideră că este îndreptățit să beneficieze de rambursarea TVA aferentă achizițiilor de bunuri efectuate în România de la furnizorul sau .Y. Ltd., înregistrat în România în scopuri de TVA, anexând la contestație facturile emise de .Y. Ltd. care conțin TVA și în lei în sumă totală de .x. lei.

II. Prin decizia de rambursare a TVA pentru persoanele impozabile nestabilite în România, stabilite în alt stat membru al Uniunii Europene nr. .x./28.11.2014 organele de specialitate din cadrul Administrației Fiscale pentru Contribuabili Nerezidenți au respins la rambursare TVA în suma totală solicitată de .x. lei, în baza art. 147² alin. (1) lit. a din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, urmare cererii de rambursare a taxei pe valoarea adăugată către persoanele impozabile nestabilite în România pentru anul 2013, înregistrată cu nr. .x./08.09.2014, cu numărul de referință SK..., depuse de societatea .X. din Slovacia.

III. Față de constatările organelor fiscale, susținerile societății nerezidente contestatoare, reglementările legale în vigoare pentru perioada analizată și documentele existente în dosarul cauzei se rețin următoarele:

Cauza supusă soluționării este dacă societatea contestată nerezidentă poate beneficia de rambursarea taxei, în condițiile în care facturile nu cuprind informații obligatorii prevăzute de lege, iar societatea nu face dovada corectării acestora.

În fapt, societatea nerezidentă a solicitat D.G.R.F.P.B., prin cererea nr. .x./08.09.2014 cu numărul de referință SK..., rambursarea TVA în sumă de .x. lei pentru perioada 01.01.2013 – 31.12.2013.

Prin Decizia de rambursare TVA nr. .x./28.11.2014, Administrația Fiscală pentru Contribuabili Nerezidenți a respins la rambursare TVA solicitată, având în vedere că baza impozabilă și cuantumul TVA aferente facturilor prezentate sunt exprimate în euro și nu în lei.

Prin contestația depusă societatea afirmă că facturile respectă reglementările Directivei 2006/112/CE în ceea ce privește conținutul obligatoriu acestora, anexând la contestație cele patru facturi emise de .Y. Ltd. corectate în sensul că acestea conțin TVA și în lei, dar având aceeași număr și dată cu cele depuse anterior, iar TVA ce rezultă din acestor facturi este de .x. lei.

În drept, în conformitate cu dispozițiile art. 147² din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare și pct. 49 din Normele metodologice de aplicare aprobate prin HG nr. 44/2004:

Codul fiscal:

„Art. 147². - (1) **În condițiile stabilite prin norme:**

a) persoana impozabilă nestabilă în România care este stabilită în alt stat membru, neînregistrată și care nu este obligată să se înregistreze în scopuri de TVA în România, **poate beneficia de rambursarea taxei pe valoarea adăugată** pentru importurilor și **achizițiilor de bunuri/servicii, efectuate în România; [...]**”.

Norme metodologice:

„49. În baza art. 147² alin. (1) lit. a) din Codul fiscal orice persoană impozabilă nestabilă în România, dar stabilită în alt stat membru poate beneficia de rambursarea taxei pe valoarea adăugată aferente importurilor și achizițiilor de bunuri/servicii efectuate în România. **Taxa pe valoarea adăugată se rambursează de către România, statul membru în care au fost achiziționate bunuri/servicii sau în care s-au efectuat importuri de bunuri, dacă persoana impozabilă respectivă îndeplinește cumulativ următoarele condiții:**

a) pe parcursul perioadei de rambursare nu a avut în România sediul activității sale economice sau un sediu fix de la care să fi efectuat operațiuni economice sau, în lipsa unor astfel de sedii fixe, domiciliul sau reședința sa obișnuită;

b) pe parcursul perioadei de rambursare nu este înregistrată și nici nu este obligată să se înregistreze în scopuri de TVA în România conform art. 153 din Codul fiscal;

c) pe parcursul perioadei de rambursare nu a livrat bunuri și nu a prestat servicii considerate ca fiind livrate/prestate pe teritoriul României, cu excepția următoarelor operațiuni:

1. prestarea de servicii de transport și de servicii auxiliare acestora, scutite în temeiul art. 143 alin. (1) lit. c) - m), art. 144 alin. (1) lit. c) și art. 144¹ din Codul fiscal;

2. livrarea de bunuri și prestarea de servicii către o persoană care are obligația de a plăti TVA în conformitate cu art. 150 alin. (2) - (6) din Codul fiscal. [...]

(2) Nu se rambursează:

a) **taxa pe valoarea adăugată care, conform Codului fiscal, a fost facturată incorrect; [...]**

(5) Pentru a fi eligibilă pentru rambursare în România, o persoană impozabilă nestabilă în România trebuie să efectueze operațiuni care dau

dreptul de deducere în statul membru în care este stabilită. [...] Dreptul de rambursare a taxei se determină conform alin. (4), respectiv în aceleași condiții ca și cele aplicabile pentru operațiuni care sunt realizate în România. [...]”

De asemenea pct. 49 alin. (4) din H.G. nr. 44/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, precizează:

„Dreptul la rambursarea taxei aferente achizițiilor este determinat în temeiul prevederilor art. 145, 145¹ și 146 din Codul fiscal.”

Din prevederile legale invocate mai sus rezultă că dreptul societăților stabilite în alte state membre al Uniunii Europene la restituirea taxei pe valoarea adăugată este stabilit prin Directiva a 9-a (Directiva 2008/9/CE) și poate fi valorificat numai prin respectarea legislației naționale a fiecărui stat membru întrucât, în materia dreptului comunitar, prevederile directivelor nu se aplică direct, ci prin adoptarea unor acte de transpunere în legislația fiecărui stat membru.

În cazul României, Directiva a 9-a este transpusă prin art. 147² alin. (1) lit. a) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal al României, cu modificările și completările ulterioare, pct. 49 din Normele metodologice date în aplicarea Titlului VI, aprobate prin H.G. nr. 44/2004, cu modificările și completările ulterioare și O.P.A.N.A.F. nr. 4/2010 pentru aprobarea Procedurii de soluționare a cererilor de rambursare a taxei pe valoarea adăugată formulate de către persoanele impozabile nestabilite în România, stabilite în alt stat membru al Uniunii Europene.

Prin urmare, pentru a beneficia de dreptul de rambursare a taxei pe valoarea adăugată aferentă achizițiilor efectuate din România, **persoana nerezidentă este obligată să respecte prevederile legislației române care transpune directiva comunitară, inclusiv cele referitoare la solicitarea rambursării taxei în baza unor documente justificative (facturi) care să conțină toate informațiile prevăzute de legislația românească în materie.**

De altfel, chiar în jurisprudența comunitară în materie se subliniază că normele instituite nu trebuie să conducă la un *tratament diferit al persoanelor plătitoare de impozit în funcție de statele membre* pe teritoriul cărora aceste persoane sunt stabilite, ceea ce implică faptul că și **persoanele impozabile nerezidente trebuie să îndeplinească același condiții de formă și de fond cu persoanele impozabile române pentru a beneficia de deducerea și rambursarea taxei pe valoarea adăugată.**

În același sens sunt și prevederile art. 5 paragraf 2 din Directiva a 9-a, care stipulează că „*în înțelesul prezentei directive, dreptul la o rambursare a taxei aferente intrărilor este determinat în temeiul Directivei 2006/112/CE, astfel cum se aplică în statul membru de rambursare*”. Or, aceste prevederi nu vin decât să sublinieze faptul că restituirea/rambursarea TVA pentru aceste persoane se realizează numai cu respectarea anumitor condiții de formă și procedurale, cum ar fi: depunerea cererii într-un anumit termen de decădere, suma minimă ce poate fi solicitată și perioada la care se referă, **anexarea facturilor corect întocmite** etc.

Reiese, așadar, că și în cazul facturilor prezentate de persoanele impozabile nerezidente, pentru a beneficia de rambursarea TVA din partea autorităților fiscale române trebuie respectate condițiile de formă și de fond stipulate de legislația în materie, respectiv de prevederile art. 145, art. 146 și art. 155 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, în formă aplicabilă în anul 2013 conform cărora:

„Art. 145. - (1) Dreptul de deducere ia naștere la momentul exigibilității taxei.

(2) Orice persoană impozabilă are dreptul să deducă taxa aferentă achizițiilor, dacă acestea sunt destinate utilizării în folosul următoarelor operațiuni:

a) operațiuni taxabile; [...]

„Art. 146 - (1) Pentru exercitarea dreptului de deducere a taxei, persoana impozabilă trebuie să îndeplinească următoarele condiții:

a) pentru taxa datorată sau achitată, aferentă bunurilor care i-au fost ori urmează să îi fie livrate sau serviciilor care i-au fost ori urmează să îi fie prestate în beneficiul său de către o persoană impozabilă, să dețină o factură emisă în conformitate cu prevederile art. 155 [...]

„Art. 155. - (19) Factura cuprinde în mod obligatoriu următoarele informații:

j) indicarea cotei de taxă aplicate și a sumei taxei colectate, exprimate în lei, în funcție de cotele taxei; [...]

r) o referire la alte facturi sau documente emise anterior, atunci când se emit mai multe facturi ori documente pentru aceeași operațiune.”

Totodată, se reține că înscrierea în lei a taxei colectate prin facturile emise de furnizori/prestatori este o obligație expres stipulată în legislația fiscală în materie, menită să asigure colectarea corectă a taxei la bugetul statului în care are loc livrarea bunurilor și prestarea serviciilor, prevederile art. 155 alin. (5) lit. j) din Codul fiscal fiind în concordanță deplină cu dispozițiile art. 230 din Directiva 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată, care prevăd că „sumele indicate în factură se pot exprima în orice monedă, cu condiția că valoarea TVA de plată să fie exprimată în moneda națională a statului membru în care are loc livrarea de bunuri sau prestarea de servicii”.

Referitor la corecția facturilor devin incidente prevederile art. 159 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare:

„Art. 159 - (1) **Corectarea informațiilor înscrise în facturi sau în alte documente care țin loc de factură se efectuează astfel:**

a) în cazul în care documentul nu a fost transmis către beneficiar, acesta se anulează și se emite un nou document;

b) în cazul în care documentul a fost transmis beneficiarului, fie se emite un nou document care trebuie să cuprindă, pe de o parte, informațiile din documentul inițial, numărul și data documentului corectat, valorile cu semnul minus, iar pe de altă parte, informațiile și valorile corecte, fie se emite un nou document conținând informațiile și valorile corecte și concomitent se emite un document cu valorile cu semnul minus în care se înscriu numărul și data documentului corectat.

Normele metodologice

75. Baza de impozitare poate fi înscrisă în valută, dar, dacă operațiunea nu este scutită de taxă, suma taxei trebuie înscrisă și în lei.

81² - (1) În sensul prevederilor art. 159 alin. (1) din Codul fiscal, documentul care ține loc de factură este documentul emis pentru o livrare de bunuri sau o prestare de servicii, în conformitate cu obligațiile impuse de un

acord ori tratat la care România este parte, care conține cel puțin informațiile prevăzute la art. 155 alin. (19) din Codul fiscal.

(2) În situația în care o persoană impozabilă a emis facturi aplicând regimul de taxare și ulterior intră în posesia documentelor justificative care îi dau dreptul la aplicarea unei scutiri de taxă pe valoarea adăugată prevăzute la art. 143, 144 sau 144¹ din Codul fiscal, aceasta poate corecta facturile emise, potrivit art. 159 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal, aplicând regimul de scutire corespunzător operațiunilor realizate.

(3) Organele de inspecție fiscală vor permite deducerea taxei pe valoarea adăugată în cazul în care documentele controlate aferente achizițiilor nu conțin toate informațiile prevăzute la art. 155 alin. (19) din Codul fiscal sau/și acestea sunt incorecte, dacă pe perioada desfășurării inspecției fiscale la beneficiar documentele respective vor fi corectate de furnizor/prestator în conformitate cu art. 159 din Codul fiscal. Furnizorul/Prestatorul are dreptul să aplice prevederile art. 159 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal pentru a corecta anumite informații din factură care sunt obligatorii potrivit art. 155 alin. (19) din Codul fiscal, care au fost omise sau înscrise eronat, dar care nu sunt de natură să modifice baza de impozitare și/sau taxa aferentă operațiunilor ori nu modifică regimul fiscal al operațiunii facturate inițial, chiar dacă a fost supus unei inspecții fiscale. Această factură va fi atașată facturii inițiale, fără să genereze înregistrări în decontul de taxă al perioadei fiscale în care se operează corecția, nici la furnizor/prestator, nici la beneficiar.

Din interpretarea textelor de lege mai sus citate, se reține că legiuitorul a condiționat acordarea dreptului de deducere a taxei pe valoarea adăugată de îndeplinirea atât a cerințelor de formă, cât și cerințelor de fond, îndeplinirea cerințelor de fond reglementând însăși existența dreptului de deducere, iar cele de formă condițiile de exercitare a acestuia.

În ceea ce privește dreptul contestatarilor de a prezenta documente noi în susținerea cauzei sunt incidente prevederile art. 213 alin. (4) din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare unde se precizează:

„Art. 213 - (4) Contestatorul, intervenienții sau împuterniciții acestora pot să depună probe noi în susținerea cauzei. În această situație, organului fiscal emitent al actului administrativ fiscal atacat sau organului care a efectuat activitatea de control, după caz, i se va oferi posibilitatea să se pronunțe asupra acestora.”

În speță, societatea nerezidentă a depus în completarea contestației 4 facturi emise de .Y. Ltd. pentru care societatea .X. a solicitat la rambursare TVA, care cuprind și valoarea taxei în lei, însă aceste facturi nu sunt emise cu respectarea prevederilor mai sus invocate, având în vedere că pe de o parte sunt înregistrate sub același număr și dată cu cele emise anterior, iar pe de altă parte nu corespunde valoarea taxei solicitată prin cererea de rambursare.

În calitate de beneficiar - persoana impozabilă interesată în rambursarea ulterioară a taxei cuprinsă în factura respectivă, **avea obligația să se asigure în momentul primirii facturii că aceasta conține toate informațiile obligatorii stabilite prin legea română ori, în situația în care factura conținea informații incomplete sau eronate, să prezinte o factură corectată în conformitate cu legislația fiscală în vigoare în România** întrucât dispozițiile legale incidente condiționează posibilitatea deducerii și rambursării TVA nu doar de deținerea facturilor originale, ci, mai mult, de deținerea acelor facturi care cuprind informațiile prestabilite de lege ca fiind obligatorii.

În concluzie, societatea nu prezintă alte facturi, prin care corectează facturile anterioare pentru care a solicitat rambursarea TVA, astfel încât societatea nerezidentă .X. nu este îndreptățită să beneficieze de rambursarea din bugetului statului român, prin intermediul mecanismului special instituit de Directiva a 9-a și de art. 147² alin. (1) lit. a) din Codul fiscal care transpune această directivă, a sumei solicitată la rambursare.

Invocarea de către contestatară a faptului că dispoziția legală internă nu este conformă Directivei 2006/112/CE și că impune o condiție în plus, respectiv precizarea TVA în „lei”, adică moneda națională nu este întemeiată întrucât înscrierea TVA în monedă națională este prevăzută atât în legislația internă cât și în cea comunitară. Înscrierea TVA în monedă națională este obligatorie pentru simplul motiv că fiecare stat poate determina care este cuantumul TVA ce îl are de încasat. Dovada că înscrierea TVA în monedă națională este absolut obligatorie și nu încalcă principiile enumerate de contestatară este întărit și de faptul că TVA înscrisă în cerere este diferită de TVA înscrisă în așa zisele facturi de corecție (în cerere .x. lei și în facturile anexate având nr. .x./08.02.2013, nr. .x./08.02.2013, nr. .x./08.02.2013, nr. .x./08.02.2013 suma de .x. lei).

Mai mult, legislația poate conține dispoziții ce vizează modalitatea de corecție a facturilor, dar contestatară nu le-a urmat. Astfel, aceasta avea obligația de a prezenta fie facturi storno care să cuprindă, pe de o parte, informațiile din documentul inițial, numărul și data documentului corectat, valorile cu semnul minus, iar pe de altă parte, informațiile și valorile corecte, fie facturi noi emise conținând informațiile și valorile corecte și în același timp facturi cu valorile cu semnul minus în care se înscriu numărul și data documentului corectat.

Nu poate fi reținută în soluționarea favorabilă a cauzei afirmația societății cu privire la lipsei rolului activ al organului fiscal, atâta timp cât aceasta a fost notificată prin decizie motivele respingerii TVA la rambursare, iar aceasta avea posibilitate potrivit art. 213 alin. (4) din Codul de procedură fiscală să depună odată cu contestația facturile corectate, respectiv facturile storno și concomitent facturile emise cu valorile corecte pentru achiziții de bunuri de la .Y. Ltd.

Pentru considerentele arătate și în temeiul art. 145, art. 146, art. 155 și art. 147² din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, pct. 49, 75 și 81² din Normele metodologice de aplicare aprobate prin HG nr. 44/2004, art. 213 din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, art. 5 și art.6 din Directiva a 9-a - 2008/9/CE

DECIDE

Respinge ca neîntemeiată contestația formulată de .X. s.r.o. împotriva Deciziei de rambursare a TVA pentru persoanele impozabile nestabilite în România, stabilite în alt stat membru al Uniunii Europene nr. .x./28.11.2014 prin care s-a respins la rambursare TVA în sumă de .x. din care suma contestată este suma de .x. lei.

Prezenta decizie este definitivă în sistemul căilor administrative de atac și poate fi contestată, în termen de 6 luni de la comunicare, la Tribunalul București.